

Õpetaja pole see kes õpetab, vaid see kellelt õpitakse

Räpina kooliaastatel 1961-1965 oli meil kursusejuhataja, kes oma õpilastest vaid mõned aastad vanem. Vanimatest meie seast nooremgi. Uhke oli omada nii noort õpetajat! Õppisime tema juhendamisel rahvatantsu ja käisime lähikonna pidudel esinemas.

Pärast õpetaja abiellumist olime veidi nukrad. Pere kõrvalt ei jäänud tal meie jaoks enam nii palju aega kui varem. Pidime leppima ja nüüd saab ta oma järglastest rõõmu tunda.

Sellest on möödas pool sajandit ja mina juba aastakümneid tema kolleeg. Küllap olen kolleegina Malle Terepson-Madissonilt rohkemgi õppinud kui koolipõlves. Tema tunnid, mida saanud külastada, vaimustavad mind nii pedagoogilisest kui ainealasest küljest. Neist tundidest õhkub koolirõõmu.

Malle läheneb probleemidele süsteemselt. See teeb temast hea mälumänguri, keda kooli võistkond hindab. Botaanikat õppijad saavad Malle toel alusteadmised, millele tuginevad aianduslikud ained. Austusest oma õpetaja ja tema õppeaine vastu kutsun üles õpilasi olema oma sõnakasutuses niisama täpne kui tema. Oleks päris huvitav ja õpetlik jälgida, kuivõrd suudame botaanilisi termineid (peajuur, puhmas, mari, kobar jt) kasutada just selles tähenduses, nagu tema õpetab.

Jaan Kivistik

11.01.2013